

Marína Čeretková – Gálová: Cudzie deti

S babkou varíme obed, okno je dokorán, babka si myslí, že mám horúčku a ja že už ju nemám a v záhrade u Šimončíkov sa tuho roja včely a strašne bzučia. Babka prikladá do sporáka a bokom poškuľuje, lebo si nie je istá čo je so mnou, babka mi veľmi neverí, ale už ma nechce trápiť, však je to moja babka. Potom hovorí, už tu máme leto, včera sa začali najdlhšie dni v roku, v humne som videla ucholaka. A je nám dobre. Vyhráva rádio, bijú kuchynské hodiny a ja pri stole pod oknom bielím zemiaky. Tri dni ma bolelo hrdlo, ani som nevedela, či som, a teraz som len vyhladovaná, tak aká horúčka!? Jáj, ale pred tromi dňami som načisto stratila hlas a nič mi nešlo dolu hrdlom, na môj pravdu, dávila som, jáj, nechcem na to ani myslieť.

Toto je štvrtý deň, čo som vystala zo školy, a hneď od rána mi začalo šmakovať a robím si chute na obed, na môj pravdu, ledva čakám, taká som vyhladovaná ako vlk. A babka len pokukuje po mne, prehrabáva kutáčom uhlie a prikladá. Ruky má čierne a žilovaté, od istého času na ne nemôžem hľadiť, hneď ma pichne voľakde pod rebrami. A vtedy sa babke zašmajchľujem, hovorím, vy ste ako hruška babinka moja! A ona vie, že strašne ľúbim hrušky a že som rada veselá a že som šmajchlovná a hovorí mi, ale hybaj ty čuridlo jedno a nepokúšaj! Vystrie sa, pošúcha si kríže a tak na mňa zaškúli ako nikto iný na svete a rýchlo mihá vyblednutými očami, na môj pravdu, nemá nikoho na svete, akurát ja som jej zostala. A naozaj vyzerá ako odležaná hruška, to si nevymýšľam. Vonia tak a na tvári má takú fľakatú, sčernetú kožu. Mám ju rada, až sa mi chce plakať. Chce sa mi plakať, lebo niekedy ju ani trochu nemám rada. A čo mi to zasa chodí po rozume?! Pustím sa šikovne do bielenia zemiakov, hovorím, len dobre naložte babka, také chute si robím, až mi sliny tečú. Naložte, nech vrie, lebo zabažím, babka!